

Kizárt dolog

VISSZHANG - LXIV. évfolyam, 14. szám, 2020. április 3.

Hírlett, hogy a fővárosi önkormányzat emlékművet kíván állítani a háborúban megerőszakolt nőknek. Általánosságban hírlett, nem a második világháborúban és Budapesten, a szovjet „fel- vagy megszabadító” Vörös Hadsereg katonái által megerőszakolt magyar leányoknak és asszonyoknak, hanem csak úgy, álszemérmesen, minden idők minden háborúiban hódítók és/vagy honvédők által megerőszakoltaknak. Finoman szólva is bornírt ötlet, hát ha még el is képzeljük, hogyan mintázná meg az eseményeket a kurzus egyik-másik kedvenc szobrása, alighanem nehéz lenne megfelelő helyet találni az emlékműnek. Ez persze nem akadály. Alig van tárgyához is méltó művészi értékű emlékmű kis hazánkban. Az én ízlésem szerint.

Gerő András alighanem szintén nem tartotta közmegelegedésre fölállíthatónak a megerőszakolt nők emlékművét, ezért azt javasolta, hogy készüljön mementó a háborúkat megszenvedett túlélőkről ([Csapda kiúttal](#), *ÉS*, 2020/8., febr. 21., illetve [Köszönet és megjegyzés](#), *ÉS*, 2020/11., március 13.). Ezzel csak az a baj, hogy a világháború utáni irodalom, képzőművészet, színház és film szinte másról sem szól, mint a szenvedésről és a próbatételekről, amibe a háború kényszerít minden élőlényt. Nem könnyű valami újat és érdekeset produkálni, de meg lehetne próbálni. Csak az a kérdés, föl tud-e állítani a főváros egy olyan zsűrit, amelyiknek az ízlése pártpolitikától független. És ez kizárt dolog. Ezt például azért gondolom, mert az új fővárosi vezetésnek még egyetlen szavát sem hallottam arról az ideológiai és művészeti förtelemről, ami az Alkotmány utca alatt készül, és amihez Gerő Andrásnak (az *ÉS* hasábjain) is volt jó néhány jó szava.